

CONJUNTURA I POLÍTICA COMUNISTA

ENFORTIR EL SISTEMA
SANITARI

PENSIONS DIGNES

INGRESSOS MÍNIMS GARANTITS
PER A TOTHOM

LLIBERTAT PRESOS POLÍTICS

AUTODETERMINACIÓ

REPÚBLICA

TEMPS DE CORONAVIRUS

La crisi del coronavirus ha esdevingut mundial, tant per l'abast geogràfic com per l'impacte en la vida humana. El seu desenvolupament i efecte devastador sobre la salut i l'economia no es poden entendre sense els canvis del capitalisme en les darreres dècades: s'han accentuat els moviments de persones i de mercaderies, la divisió del treball i l'amuntegament de pobladors. Heus ací perquè en pocs dies, va ser pandèmia.

El dantesc escenari de morts i terror és un efecte de l'absència de prevenció. La protecció sanitària va ser instrumentalitzada per governants submisos a la voluntat del capital de mercantilitzar-ho tot. Ara, se'n veuen les conseqüències.

Al principi, la resposta fou caòtica. Les forces més reaccionaries van prendre una posició negacionista. Els governs que van acceptar la gravetat del virus van prendre mesures sanitàries, per evitar un col·lapse hospitalari de conseqüències incalculables, i han volgut que tingui un impacte mínim sobre l'economia del capitalisme, quelcom difícil de coordinar.

Tot i el caràcter mundial de la pandèmia, s'han evidenciat diferències entre països rics, intermedis i pobres i entre països capitalistes i els que diuen voler anar cap al socialisme. Alguns es van dotar ràpidament de reactius, respiradors, hospitals i mecanismes de seguiment de contagiats. D'altres van reaccionar lentament.

Les polítiques del govern espanyol i les de la Generalitat, s'han allunyat del negacionisme, però han quedat rессagades respecte les dels països més eficients. En un principi, el govern espanyol va intentar que les seves polítiques tinguessin vernís progressista, mentre que el de la Generalitat va apostar per tenyir-les d'independentisme.

En un cas i en l'altre cas, el deteriorament inicial va ser monumental. Faltaven llits i respiradors per a l'emergència i protecció per als sanitaris. Els tests van ser reduïts. Van trobar dificultats per comprar mitjans que solucionessin les mancances i, al final, van importar-los a preus altíssims i patint més d'un engany.

Durant l'últim mes, s'ha afegit un nou element. En diversos països, inclosos Rússia, Xina i Cuba, s'han desenvolupat vacunes contra la COVID-19. Aquestes investigacions han estat minimitzades o ignorades pels mitjans majoritaris. Però al novembre van informar de vacunes europees i nord-americanes i van cantar victòria. El problema aquí és que el motiu de lucre combinat amb el secret comercial fa difícil avaluar les veritables intencions que hi ha al darrere. No estem donant la raó als antivacuna. Estem fins i tot disposats a acceptar que alguna de les vacunes pot ser prometedora i barrar el pas a la pandèmia. El que estem dient és que el motiu de lucre i el secret comercial, combinats amb la pressió que les grans corporacions exerceixen sobre els governs, fan extremadament difícil que els experts puguin avaluar objectivament al marge d'unes empreses farmacèutiques amb afany de lucre que ja es freguen les mans amb la comercialització de la vacuna.

LA TAXA DE GUANY

A més a més del negoci que hi ha darrere la vacuna, també hi ha l'interès del capital per tornar a posar en funcionament la producció capitalista. Les perspectives a curt termini estan fortament lligades al curs de la pandèmia. Des dels dies més foscos de la Gran Depressió no s'ha vist res semblant-aleshores la gent s'havia d'enfrontar a un col·lapse econòmic, la fam i l'atur massiu. Ara, a més a més hi ha un possible col·lapse dels hospitals.

Però això no amoïna els capitalistes. Allò que els amoïna, en tot cas, és la caiguda de la taxa de guany. En realitat, el capital compta amb l'atur massiu, la pandèmia i la pobresa general, la fam, la immigració i la desesperació per obligar els treballadors a tornar a treballar amb salaris més baixos. Augmentarà la proporció de mà d'obra no remunerada i remunerada, que conduirà a una major taxa de beneficis a mesura que el negoci torni a la normalitat. Llavors, els grans capitalistes esperen que els dividendes augmentin i la borsa "torni a la normalitat". Malauradament, això sembla que no ho acaben d'entendre l'esquerra majoritària i el moviment sindical.

EL MAL VE DE LLUNY I S'ENQUISTA

La crisi econòmica del setanta va comportar una derrota de la classe obrera, posant en evidència la incapacitat de l'esquerra majoritària i del moviment sindical per forjar aleshores una explicació classista d'aquella crisi capitalista. Com que no es van treure les lliçons pertinents, la desorientació es va manifestar altre cop en la crisi econòmica del 2007 i encara continua.

Després d'aquella primera crisi, l'esquerra majoritària va etiquetar la "nova" època de neoliberal. El mot ha fet fortuna i nosaltres també l'emprem, sense compartir el punt de vista dels que mantenen que el neoliberalisme és la causa de tots els mals econòmics i socials del nostre temps. Es tracta d'un erroni punt de vista, ja que insinua que el camí que pren el capitalisme depèn de la voluntat política i de les idees que l'empenyen. Reviu un error que va cometre Durhing en el segle XIX i que Engels va combatre.

Les característiques que s'associen al neoliberalisme (creixement de les finances, endeutament de la gent, més desigualtat, menys despesa social, etc.) van emergir abans de l'ascensió de Reagan i Thatcher. El neoliberalisme va ser l'expressió de la crisi econòmica dels setanta i va rematar la derrota obrera. Però, malgrat el dolor causat, el capitalisme no ha acabat de recuperar-se.

Un segon error que ha arrelat, ha estat la creença que la recuperació sobre la qual va progressar el centre capitalista després de la Segona Guerra Mundial procedia del New Deal. Des d'aquest punt de vista, es tractaria de recuperar-lo, tenyint-lo de verd per assegurar una nova i llarga etapa de progrés econòmic. S'oblida que va ser la massiva destrucció de capital durant la Gran Depressió i amb la Guerra i no el New Deal, allò que va establir les bases d'aquella recuperació que la socialdemocràcia enyora i vol emular.

Enfonsada en aquests errors, l'esquerra majoritària suplica als capitalistes que retornin al New Deal, afirmant que beneficiarà a tothom, tant a la classe capitalista com a la classe treballadora. Per culminar-ho, s'ofereixen d'administradors, convençuts que ells garantiràn la gran solució en una conjuntura en la qual les institucions de la UE accepten (i promocionen) l'endeutament públic i quan s'anuncia una pluja de diners en mans de l'Estat, on ells s'instal·len per gestionar-los.

PRESSUPOST DE L'ESTAT ESPANYOL

En aquest context, el Pressupost de l'Estat que el Parlament espanyol ha aprovat, adequa l'anterior Pressupost –que ja era una rèmorà- a unes noves circumstàncies a escala mundial.

El primer que cal dir és que, malgrat les novetats que aporta, manté les estructures del sistema i vol contribuir a la seva reproducció. És, certament, un pressupost agradable per la socialdemocràcia actual, es digui PSOE o UNIDAS PODEMOS, que, al capdavant, aspira a apedaçar el sistema i ara tindrà fil i agulla per posar algun pedaç. Però res fa pensar que, malgrat incorporar algunes millores, els núvols que s'acosten no acabaran amb una nova pedregada sobre la gent treballadora.

La magnitud i gravetat de la situació obligaven tots els parlamentaris d'esquerres a intervenir, per trobar solucions puntuals, en un debat tan important com és el pressupostari.

En aquest sentit, Bildu i ERC van actuar inicialment bé en plantejar reivindicacions importants en els diversos àmbits de la vida econòmica, social i cultural i posant l'accent en la retirada de la reforma laboral. La CUP també ho ha fet a la seva manera, posant de manifest que va ser encertat presentar-se a les eleccions generals. Celebrem la inclusió d'algunes de les propostes d'uns i altres. Però aquesta inclusió no ha d'amagar les altres propostes rebutjades que segueixen sent necessàries. I tot i aquest rebuig i les evidents mancances pressupostàries, Bildu i ERC han quedat atrapatats amb l'aprovació de la totalitat de l'articulat, incloses les despeses militars i les partides incrementades per a la casa reial. Al capdavant, Bildu i ERC han fet de socialdemocràcia perifèrica pactant amb la socialdemocràcia espanyola i comprant-li l'argumentari.

La constatació que molts dels problemes que marquen el moment polític no es poden resoldre en la versió final del pressupost de l'Estat per al 2021, també és la conseqüència visible d'un camí marcat per les limitacions d'un Govern, subsumit al mandat de la UE, a la qual haurà de pidolar per rebre "fons per la recons-trucció".

Mesures essencials per garantir que la fiscalitat no recaigui sobre les costelles de la gent treballadora, protegir els aturats, recuperar el control públic sobre empreses i sectors estratègics que són essencials per al desenvolupament del país i crear una xarxa pública d'equipaments socials -en particular, residències per a jubilats i guarderies- ampliar substancialment la inversió pública destinada a contractar més personal sanitari i millorar les pensions, així com a la implementació d'altres prestacions socials per

atendre els sectors més perjudicats per la pandèmia, han quedat en el tinter. Hi ha, doncs, raons més que sobrades per incentivar l'organització i les reivindicacions del poble treballador i no abaixar la guàrdia.

Tot i així, les mesures amb les quals el Govern s'ha compromès no s'han de subestimar. Caldrà exigir-les si no volem que quedin en paper mullat.

Però insistim, la resposta global a la greu situació econòmica i social requereix una lluita ferma per conquerir les reivindicacions que han quedat fora del pressupost i, sobretot, cal pensar en el més enllà i estar atents a l'evolució política que encara ens té reservades moltes sorpreses a les quals ens caldrà donar resposta i fer-ho sense tardança.

LA DRETA REACCIONÀRIA

En posar sobre la taula els límits de l'actual socialdemocràcia governamental i el seu pressupost, no podem amagar que es veu confrontada amb una dreta espanyolista que representa un feixisme de tipus nou que vol destruir les poques conquestes democràtiques vigents i que és descaradament regressiva en els seus atacs a la ciència, als drets socials i a tot allò que té a veure amb les tradicions més progressistes i laiques. Aquests reaccionaris han obtingut importants guanys electorals en tot el territori, avalant una política antiimmigrants, repressiva, privatitzadora i centralitzadora, i es permeten utilitzar tota mena d'armes per atacar el govern socialdemòcrata i els seus aliats conjunturals, arribant fins i tot a propiciar un cop d'Estat. Les crítiques que fem al pressupost de l'Estat, no han de comportar minimitzar aquesta amenaça. Ans al contrari, considerem que la crítica és compatible amb la creació d'un ampli front d'aliances anti-feixistes, però no per vacil·lar davant del feixisme, acceptant algunes de les seves demandes, amb la falsa esperança que així s'amansirà, sinó per derrotar-lo en tots els espais.

LA CRISI S'APROFUNDIRÀ

Ens trobem davant d'una agudització de la crisi capitalista, combinada amb la continuada precarietat econòmica de la població. El pressupost de l'Estat s'inscriu en la creença que és possible tornar al boom econòmic de la postguerra dels anys quaranta i cinquanta. Per això parlen de reconstrucció. Ens prometen que una nova intervenció estatal en l'economia ens pot retornar a les condicions del boom, quan, en el millor dels casos pot atenuar els aspectes més antisocials de la crisi, atenent les reivindicacions immediates de les classes treballadores, sempre que lluitin i es facin respectar.

A més, alguns creuen que la gestió socialdemòcrata de la crisi és l'única manera de combatre la dreta reaccionària i tot ho relacionen amb la correlació parlamentària. Això desarma les classes treballadores, ja que la lluita antifeixista s'ha de lliurar al carrer i ha d'implicar totes les organitzacions socials.

La socialdemocràcia hegemònica, en les seves dues (o tres) vessants, argumenta que només cal una gestió eficient i defensar alguna de les coses que la dreta reaccionària no accepta. Creu que amb això n'hi ha prou per atraure part de les bases electorals d'aquesta dreta reaccionària i eixamplar així la seva força parlamentària.

LLUITA PERLLONGADA

És necessari combinar la resistència en contra la dreta reaccionària i contra les polítiques antisocials sense caure en el parany socialdemòcrata i sense menysprear les millores que aquesta socialdemocràcia pot portar a terme.

Per als comunistes tota lluita de classes és una lluita política, és a dir, un moment de la lluita pel poder. Aquesta ha estat i ha de continuar sent la nostra història. Els fluxos i refluxos en la lluita de classes no modifiquen l'objectiu perseguit. Només modifiquen la manera d'abordar-lo! En això consisteix la relació entre estratègia i tàctica i aquest és un dels grans punts que ens diferencien del reformisme i l'esquerranisme. El primer s'estanca en la teoria que "la política és l'art del possible" i es limita a fer allò que és factible sota el poder de l'enemic. El segon, no acaba d'entendre que no és el mateix una situació de flux que una de reflux i no té flexibilitat tàctica; considera qualsevol modificació conjuntural com a traïció.

Ara estem davant d'una confusió generalitzada que reflecteix un cert reflux. Però la lluita no ha de decaure, malgrat que els objectius a curt termini puguin semblar menys ambiciosos que quan es creia que tot estava a l'abast de la mà.

Algú pot preguntar-nos: com és que vosaltres plantegeu passar de la revolta a la revolució i alhora teoritzeu que estem en un moment puntual on correspon una tàctica defensiva?

Moltes rebel·lions populars en la història han estat precedides per refluxos i derrotes, de les quals els derrotats van treure les lliçons oportunes per a encaminar-se a una revolució triomfant. Els arquitectes de "la via parlamentària a la independència" a través de l'acció pacífica i la desobediència, no han après res de l'actuació de l'Estat espanyol posterior a l'1 d'octubre. No n'han tret lliçons estratègiques!

Nosaltres caracteritzarem el gran moviment de masses que s'ha anomenat "procés" com un front unitari dirigit momentàniament per la petita i mitjana burgesia, de contingut democratitzador. Era un episodi polític transitori que només podia concloure de manera reeixida amb el desenvolupament del partit proletari o, en cas contrari, en la incapacitat política, com ha passat.

Ara és necessari un desenvolupament d'abast estratègic. El caràcter massiu, unitari i heroic del "procés" és un bé a preservar. En canvi, el seu contingut exclusivament democratitzador, enfangat en la via parlamentària a la independència, amb la desobediència com a forma principal d'acció, és un esglaó a superar.

Amb independència de la separació en blocs diferents, cal plantejar al conjunt del moviment d'alliberament nacional una nova agenda, amb vista a una estratègia revolucionària. Aquesta és una de les missions dels comunistes.

En el moment present, com hem repetit una vegada i una altra, la llibertat dels tots presos polítics empresonats per l'estat espanyol, la defensa dels drets nacionals i socials i la república, es converteixen en consignes

a enarborar. Poden semblar consignes defensives. Però es formulen en una conjuntura marcada per una terrible crisi econòmica i per una terrible ofensiva de les forces reaccionàries. A la vegada, creixen les posicions oportunistes en les files obreres i en el moviment d'alliberament nacional.

Es dona la paradoxa de que les consignes defensives poden ser comparades per un ventall ampli de forces polítiques, quelcom que ja va passar durant els anys de creixement del "procés". En alguns casos fins i tot poden ser enarborades per forces polítiques que governen a la Generalitat de Catalunya i per les que governen a l'estat. També pot fer-ho el moviment sindical majoritari. Entre ells i nosaltres hi ha una gran diferència quan a l'estratègia i això també queda al descobert en la tàctica del moment. Heus ací perquè ara parlem de lluita perllongada i d'una conjuntura de tipus defensiu. Som molts els que ens defensem, si bé no tots de la mateixa manera ni perseguint la mateixa meta.

VOTAR CUP

Nosaltres aconsellem, en l'actual etapa, participar en eleccions de tota mena. Alhora, som crítics amb el parlamentarisme i l'electoralisme burgès. Hem assenyalat, una vegada i una altra, els límits d'un parlamentarisme que ha degenerat en una plataforma per als xarlatans que fomenten les actuacions més despòtiques del capitalisme i on s'intenta bloquejar o instrumentalitzar les reivindicacions de poble.

En aquest quadre, els parlamentaris revolucionaris han d'exercir l'agitació i la denúncia implacables contra el règim del 78, és a dir, posar al descobert la "xerrameca parlamentària" i alhora donar suport a totes aquelles iniciatives que signifiquen millores concretes per a les classes treballadores, convertint-se en catalitzadors de les reivindicacions populars. La utilització del parlament per a l'impuls i l'organització de reivindicacions obreres i populars, en estret vincle amb el moviment real que les promou, sigui en la joventut, sindicats o moviment de dones, ha d'estar lligada a una agitació a favor de l'acció dels treballadors i les seves organitzacions.

Aquest parlamentarisme, ara mateix, no es pot exercitar per parlamentaris en llistes comunistes com seria desitjable. En aquestes condicions, qui pot dur a terme una activitat parlamentària avançada és la CUP. Per aquesta raó hem cridat a votar-la en les darreres conteses electorals i ara ho fem de nou.

Agradi o no, la CUP s'ha consolidat com un front electoral, inicialment municipal i ara amb voluntat de presentar-se en tots els àmbits. Malgrat considerar-se un espai d'unitat popular, si es vol promoure una unitat popular autèntica, les candidatures electorals han de superar el marc estricte de la CUP. En aquest sentit saludem els acords establerts recentment i la voluntat d'ampliar-los.

Les candidatures unitàries, com les que propugna la CUP, poden assumir característiques variades i no sempre coincidirem amb tots els seus plantejaments. LA CUP és un front de contingut democratitzant i emancipador. Respon a una situació conjuntural, en la qual emergeix com la proposta electoral més avançada. I votar-la es la millor manera d'avançar avui en el terreny electoral.